Ч. 34 Второк 14 (26) лютого 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Русини!

Як давнїйшими лїтами, так і тепер взяли посли рускі Сойму краєвого і Ради державної почин до завязаня Головного руского комітету виборчого.

Порозумівшись з трема Князями Церкви нашої, упросивши їх до висланя своїх відпоручників, посли ті зібрали ся дня 23 січня 1895 р. на спільну нараду та доповнили комітет виборчий патріотами львівскими.

Мужі довіря з цїлого краю, зібрані дня 1 лютого 1895 р. у Львові, приняли до відомости засноване сего комітету і одноголосно одобрили єго склад.

Головний руский комітет виборчий, стоячи на становищи національної окремішности народу руского, вірности для Церкви католицкої з єї обрядом руским та преданности для Династиї австрийскої, займе ся з всею ревностию переведенєм виборів посольских до нового Сойму з рускої части Галичини.

Дїло се ваги великої. Від успішного переведеня сих виборів залежить в значній мірі і доля Руси галицкої.

Головний руский комітет виборчий доложить всяких заходів і трудів, щоби Русини галицкі одержали як найбільше число щирих заступників конституцийних в Соймі краєвім.

Комітет подбав о те, щоби з нових виборів увійшли до Сойму краєвого мужі, сьвідомі своєї високої задачі, знаючі докладно потреби народу руского, особливо селяньства і міщаньства, мужі умні і охотні підносити та заступати ті потреби з всякою ревностию і з достоїнством.

Комітет буде піддержувати вибір мужів, звісних з любови і труду для народу свого; мужів бажаючих розвою єго на основах національних; мужів вірних своїй Церкві та ідеалам народу руского.

В своїм часї порозуміє ся комітет з відпоручниками комітетів повітових виборчих, а вислухавши поважного їх голосу, одобрить і оголосить, не обмежуючи волї виборцїв, кандидатури на поодинокі округи виборчі людий позитивної роботи, маючих на оцї економічне та просьвітне двигненє народу руского та мирне полагоджуванє справи рускої для добра краю і держави.

Головний руский комітет виборчий не залишить приєднати собі всїх добромислячих людий в краю, що-б будучі вибори посольскі перевелись по справедливости, в мирі, без всякого насилуваня, без обмежуваня свободи виборчої, та без деморалїзациї.

Комітет, не поводуючись жадними личними взглядами, а маючи на оцї лише добро народу руского і краю, надїє ся, що всї патріоти рускі піддержать з всею енерґією змаганє єго в тім напрямі, щоби нарід руский в найвисшім тїлї законодавчім краєвім одержав як найбільше щирих защитників прав і потреб своїх.

Від Головного руского комітету виборчого.

У Львові, дня 13 лютого 1895.

Барвіньский Олександер, Бачиньский Олександер, Вахнянин Анатоль, Гаморак Кирило, Громницкий Іздор, Грушкевич Теофиль, Гузар Евгений, Дольницкий Антін, Ільницкий Василь, Маковей Осип, Охримович Ксенофонт, Пюрко Богдан, Паньківский Кость, Др. Савчак Дамиян, Тороньский Олексій, Туркевич Лев, Чапельский Іван, Юрик Стефан.

---

27)

РОЗБИШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— Таже то не поможе вам богато, коли будете гнати ся по ночи — відозвав ся тепер Сандер, котрий сидів доси задуманий коло комина. — Чи не було би лїпше, як би ви зачекали, доки аж не розвиднить ся, а відтак поїхали до найблизшого судиї і дали о всім знати?

— А що-ж нам судия поможе? — спитав старий Ляйвлї погірдливо і загнав ся рукою з цїлої сили у вивернений рукав — коли-б він і хотів що порадити, то все-таки мусїв би нас кликати до того. Нї, нам треба самим за ним, і то зараз. Біль нехай іде по конї; на щасте они за потоком в лозах, куди мулят певно не пішов, бо инакше були би єго пси вже захопили.

— Таки так, Ляйвлї добре кажуть — відозвав ся Кук — доки темно ще, можемо взяти конї за поводи, шукати осторожно вздовж потока. Скоро лиш Босий зміркує, чого ми хочемо, то вже більше не потреба нїчого.

— З одним псом буде богато короводу — сказав на то Джемс — Босий буде міг шукати лиш на однім березї, а втїкач може тимчасом вийти з потока на другім березї, коли він дїйстно пішов потоком, бо че й нема на то ще нїякого доказу.

— Мусїв таки піти потоком — сказав Кук, — бо пси були би вже давно єго вислїдили. — Але як би й не було, а щастя таки треба до такої нічної погонї. Коли-ж останемось дома, то не можемо мати надії, що щось вдїємо, бо він чей сюди не верне. Отже, Біль, біжи за кіньми... сїдла онтам в кутї... підете з нами, Мр. Сандер?

— Ну, розуміє ся, що піду; — відповів Сандер сьміючись — хоч у мене не такий добрий нюх, як у якого старого піонїра, а все-таки маю надію, що не повстидаю ся. Впрочім я би все-таки вам радив, що лїпше було би, щоби ви дали знати до суду; прецї ще й так будемо могли...

— Лиш даймо собі спокій з судами, не трудім їх — сказав Джемс, що був тому противний — тепер нема й часу о тім думати. Злодій ще до того й узброєний, і то добре узброєний, бо Кукова рушниця стріляє остро, а то й наш обовязок супротив сусїдів гнати за ним слїд в слїд, хоч би ми єго і не зловили, щоби він нікому не міг вже робити шкоди.

— Таки правда, що добре узброєний — зашипів Кук із злости кріз затиснені зуби, опері́зуючись широким ременем з ножем ловецким. — Нехай Господь Бог змилує ся над ним, коли він попаде ся в мої руки, встромлю єму отсей ніж під ребра аж по саму колодку.

Він вибіг тепер на двір помагати синови ловити конї, що видко не конче тїшились на нічну їзду. Поволи збігали ся і пси один по другім, але що зле сповнили свою службу, то й не мали великого довіря та дїстали словами і гарапниками наказ лишити ся дома, бо мисливі побоювали ся не без причини, що богато псів наробить лиш лиха та запутанини. Одна ще надія була на Босого, але й то слаба, коли єго пан розважив собі, як непевна єсть така погоня; таж пес навіть не знав, яку дичину має тропити.

Старий Ляйвлї пішов передовсїм до другої хати, щоби звідтам взяти свою рушницю і дати єї Кукови, а сам взяв лиш малий штуц, що задля свого малого калїбру уживав ся звичайно лиш до польованя на вивірки. Сандер дїстав якусь стару флїнту до шроту — також власність Кука, котру той колись виторгував був у якогось німецкого крамаря, і так узброєні пустились мужчини в погоню за сьмілим злодієм.

Одно, що їм ще давало якийсь вигляд на успіх, було, пустити розумного пса зараз з дому на слїд, а він видко вже тут добре порозумів, о що розходить ся. Але над потоком щез всякий слїд, отже они стали шукати долї і горі водою, аж починало вже зоріти і понад шумячими вершками дерев в низинї заблисло ранне

З поля хіньско-японьскої війни.

Вправді має Европа досить клопотів у себе дома, але мимо того не перестає она пильно слідити за тим, що діє ся на далекім Всході. Особливо роблять то дві найбільше інтересовані держави европейскі — Росия і Анґлія. О Росиї зачувати, що она старає ся тепер збільшити не лиш свою фльоту коло Владивостока але також і залогу у всхідній Сибири; транспорти войска і амуниції мають відходити що дві неділі, так, щоби залога у всхідній Сибири до кінця мая дійшла до 50.000 войска. Росия хоче очевидно забрати голос при заключеню мира межи Хіною і Японом та надати єму в случаю потреби відповідної ваги. Анґлія знов вже давно збільшила свою фльоту на хіньских водах, а часть еї кораблів крутить ся тепер коло острова Формози, котрий хотять забрати Японці.

Тимчасом Японці не зважають нічого на становище держав европейских а роблять своє. Парлямент японьский ухвалив знову дальший кредит на ведене війни, а Япан має все ще 175.000 вправного войска, котре ще доси не покликано до служби военної. Послідною побідою в Вей-гаї-веї дух военний в Япанї підніс ся дуже. Та й не диво; побіда Японців під Вей-гаї-веї єсть може одинокою в своїм роді в історії штуки военної. Японцям удало ся не лиш взяти сильно укріплений порт, але навіть і забрати 10 хіньских добре узброєних кораблїв военних. Великий хіньский корабель „Чен ен" Японці вже направили, дали єму свою залогу і він виплинув вже на широке море. Цікавою була також капітуляция хіньских фортів на острові Лін-кунґ-тао коло Вей-гаї-веї. Форти ті держали ся найдовше і були би може ще й доси держали ся, бо залога була дуже добре заосмотрена в провіянт і амуніцию, коли-б не то, що японьскі кораблї в ночи і серед страшенної бурі підплили під остров і там висадили свою залогу. Хіньскій залозї не осталось тогди нічого більше як лиш капітулювати, тим більше, що хіньский адмірал Тінґ не видячи вже ніякого виходу сам собі зробив смерть. Про сего Тінґа розказують европейскі офіцири, котрі служили під ним, що він був дуже здібним комендантом, але не міг нічого вдіяти, бо єго завсїгди спиняла рада военна в Пекінї і велика нездарність підвластної єму армії. Тінґ в самім початку війни хотів зачепити слабшу фльоту японьску і розбити еї та не допустити тим способом, щоби она помагала сухопутній армії японьскій, але він дістав приказ з Пекіну, щоби не важив ся виходити з порту. По смерти Тінґа і двох других висших офіцирів хіньских осталась була хіньска залога під проводом анґлїйского офіцира Мак Люра, родом із Шкоциї і той тогди післав одного із хіньских офіцирів до японьского адмірала Іто і зажадав від него, щоби він дав якусь поруку, що услівя капітуляциї будуть дійстно додержані. Іто відповів на то, що японьске слово вистане вповні і не потреба ніяких ґарантий. Тогди зложило насамперед сухопутне войско хіньске свою зброю і перемашерувало через японьску лінію. То само зробила опісля й хіньска маринарка. Заграничних офіцирів, які служили в хіньскій армії, задержано і повезено до Чефу в Кореї, де їх пущено на волю.

Відносини, які тепер настали в Хінї, представляє оголошене недавно письмо о. Фавієра, прокуратора місиї французских Лазаристів в Пекінї, в дуже сумнім сьвітлї. На цісарскім дворі настав роздор. Князь Кунґ і цісарева хотять приняти услівя мира, які предложить їм Япан, але молодий цісар хотів би вести війну дальше. — Коли побідить военна партия — пише дальше о. Фавіє — пропаде все, бо Хіна, особливо по утраті фльоти і забраня Японцями порту Вей-гаї-веї не буде ніяк в силї ставити дальшого опору. Яко примір хіньскої байдужности наводить о. Фафіє факт, що хіньскі вояки, що по перших битвах вернули до Пекіну, не мали ніякої зброї, а мимо того, що було вже 8 степенїв морозу, мали на собі лїтну одїж. Ніхто не журив ся тими нещасливими, ніхто не подбав о них.

Найблизшою цїлею Японців єсть тепер остров Формоза. Остров сей має 700 квадратових миль і около 3 мілїони душ. Земля там дуже урожайна і богата в мінерали. Остров продукує велику масу цукрової тростини, рижу, тютюну, чаю і камфори, а у векиких пралїсах, де жиють ще доси непокорені первістні жителї, знаходить ся дерево теакове і гебанове. З мінералів добувають там головно: олово, срібло, мідь, вугол і сіль. Формоза давала Хінцям дуже значний дохід, а Франция і Анґлїя дивились на ню вже від давна ласим оком. І Японцї мали також охоту взяти сей остров. Ще в 1872 р. вислали они були туди 15.000 войска але покоривши лиш тамошних розбишаків морских вернули назад з нічим. Тепер здає ся буде инакше. Позаяк на Формозї убито 50 японьских робітників камфорових а хіньский ґубернатор в столици Тамсуї визначив нагороду за кождого японьского вояка, то Японцї схотять певно сатисфакциї і заберуть остров. Росия пристала би на то радо, лиш щоби Японцї не тикали Манджуриї і лишили еї на пізнїйше для Росиї.

Тут треба ще додати, що після приватних вістий з Пекіну викрито там поважний заговір против династиї. Заговірники заснували товариство „Таілї", котре має вже тепер 50.000 членів. Ворохобня мала вибухнути як-раз в тій хвили, коли викрито заговір. З Шанґаю доносять, що навіть віце-король Лї-Гунґ-Чанґ, котрий тепер призначений на специяльного посла в справі веденя переговорів з Японом о заключене мира, зробив якийсь заговір против династиї. Він не міг переболїти того, що єму цїсар відобрав титули та відзнаки і змовив ся зі старшим евнухом в палатї Піт-сі-ям в Пекінї, щоби прогнати манджурску династию. Лї Гунґ-Чанґ єсть Хінцем а не Манджуром і очевидно хотїв би, щоби на хіньскім престолї засїла давна хіньска династия Мінґів. — Оттак стоять тепер справи в Хінї.

Перегляд полїтичний.

Сполучена німецка лївиця постановила на суботнїшнім засїданю стояти на дотеперішнїм своїм становищи в справі словеньскої ґімназиї в Цилеї і признала антісловеньску ухвалу стирийского сойму яко ідентичну з своїми поглядами.

Субкомітет в справі реформи виборчої відбув оногди вечером засїдане.

З Петербурга доносять до Pol. Corr., що варшавский округ военний має бути значно збільшений. Після предложеня ґен. Гурка, затвердженого мабуть ще царем Александром III, мають бути прилучені до варшавского округа военного ще десять повітів ґубернії ломжиньскої, гродненьскої і волиньскої, що лежали доси поза границями того округа.

сьвітло, але они ще анї о волос не були близші своеї цїли.

Мимо того, що Біль присягав ся, перешукали они ще раз долїшну часть потока, але не знайшли там анї найменьшого знаку, щоби там десь стояв який човен; аж тепер переконали ся, що можуть здогонити втїкача хиба тогди, коли підуть ще горі потоком.

— Не остаєсь нам вже нїчого — відозвав ся наконець Кук знеохочений — як ще раз піти горбами. Тепер вже видко ся, а хто знає, чи той злодій не лишив де серед темноти слїд по собі. Ти, Біль, веди конї аж до другого яру.... їдь наперед і зажди на нас там, де ми вчера зрубали тото дерево з бортию. Коли нам їх буде скорше потреба, то я дам тобі рогом знати. Але коли не знайдемо слїду аж до того місця, то не позістане нам нїчого иншого, як лиш розійти ся на всї сторони і дати сусїдам знати, що стало ся, а відтак спільно зробити справдешну обляву. Злодія треба конче зловити, бо добути ся полїшукови до єго власної хати і украсти єго зброю, то такий злочин, що вже задля своеї нечуваної зухвалости варт того, щоби злодія примірно укарати.

Але о скілько мисливі пустились дуже завзято в погоню, о стілько Сандерови було то дуже не на руку; він був би певно лишив ся, тим більше, що й не мав на собі такої одежі, якої треба до лїса; але єго перла до того обава, чи втїкач може не з тої ватаги, що на острові, та щоби він, коли єго зловлять, не виговорив ся з чимсь таким, що моглоби мати як найгірші наслїдки. Коли-б він був при тім, то в такім случаю міг би або недопустити до того, а може навіть допомогти злодїєви, хто би він і не був, до втечі.

13.

Погоня.

Мужчини пустились тепер осторожно горі потоком; старий Ляйвлї і Кук з Босим ішли західним або лївим берегом, беручись від жерела, а Джемс і Сандер всхідним, найблизшим до горбів. Босий, видко, вже й не думав о якімсь польованю. Єго заставляли шукати що раз то нову тропу або новий слїд, де й знаку не було, щоби туди переходила якась жива твар — виняевши хиба дрібну звірину, котрою він зовсїм нехтував — а до того ще й в такій сторонї, де нїколи не держав ся грубший звір; він тому й стратив був всяку охоту, спустив хвіст і невдоволений волїк ся за людьми.

— На пса нема вже що рахувати — відозвав ся наконець Сандер до Джемса уйшовши з ним кілька сот кроків в гору по твердих скалах і ставувши на трохи виднїйшім вершку горба та глянувши на тамтих других, що ішли з Босим — він якийсь такий, як би єму хотїло ся спати.

— Але нехай він лише що підозріного знайде — відповів Джемс — то побачите, як він зараз розпалить ся. Таже то й з нами людьми так само. Коли полюємо без успіху, то мучимо ся і буваємо утомлені, але нехай лиш зашелестить щось листєм, або покажуть ся якісь ознаки пожаданої добичи, то в тій хвили забуваємо на всю утому.... менї то вже тисячу разів не раз приключало ся.

— Коли бо я дійстно не понимаю, де ми тут маємо знайти щось підозріного — відповів Сандер. — Сюди могла би була перейти й цїла армія, а по тім розсипаним камїню та скалах годї би доглянути якого слїду.

— Так гадаєте? — сказав Джемс, а єго уста задрожали від триюмфуючого усьміху.... таке то, бачите, пани з міста знають ся в лїсї так....

— ...Як пани з лїса в містї — перебив єму Сандер покепкуючи і глянув трохи злобно з під ока. Джемс може й зміркував, що він сказав правду, бо почервонїв ся як грань, але перевісив рушницю, котру ніс доси в лївій руцї через плече і показав перед собою межи камінє.

— Що то може бути, отсе тут?

— Огсе? — сказав Сандер і схилив ся до показаного єму місця — отсе? ну, от нїчого, хиба трохи листя і богато камїня та кілька стебел травички між ним.

— А прецї не більше тому як чверть години була тут межи отсим камїнєм нога оленя — відповів Джемс.

— По чім же ви то пізнаєте? Я тут не виджу нїчогісенько, що потверджувало би сей здогад.

— Дійстно не видите? — спитав мисливий схилившись ще більше до означеного місця — то я вам покажу, що ми не взяли би ся до такої погонї, коли-б не були всилї еї виконати. Видите, як отсей камінь посунений трохи на бік?... правда, що лиш трошки, але вузку смугу можна виразно пізнати на вохкійшій земли.... Там.... сподом попри сивий мох шурнула ратиця, а тут в долинї видко достаточно, як відбив ся еї кінчик.... але ба.... а се що?... аби я так здоров....

— Ну? — спитав Сандер здивований — що-ж ви там добачили так особливого на тій плитї камінній? Хиба той злодій мав яке долото під ногами, бо инакше річ неможлива, щоби він лишив слїд на нїй.

— А ви там може що знайшли, Джемс? — кликнув тепер Кук з тамтого боку.

— Ходїть сюда та подивіть ся самі

Молодий кедив египетский, Аббас-паша, повінчав ся сими днями з улюбленою своєю одаліскою, Ікбал Ганеш, котра минувшого тиждня привела єму на сьвіт донечку. При підписаню контракту шлюбного були присутні всі міністри.

Новинки.

Львів дня 25 лютого 1895.

— **Перенесеня.** Міністерство торговлї перенесло управителя почти Кам. Мальковского з Гуситина до Золочева а дирекция почт касира Норб. Гіршберґа з Золочева до Львова. — Намістник перенїс концептових практикантів: Тад. Макаревича з Горлиць до Бжеска, дра Вит. Сїнкевича зі Львова до Горлиць і Стан. Ольшевского з Кракова до Сокаля, а канцелїста Намістництва Ів. Свитальского зі Львова до Теребовлї.

— **Новий уряд почтовий** отворено в Стубнї, в повітї перемискім.

— **Заходом послів** клюбу руської ради державної відправлено в суботу дня 23 лютого в церкві сьв. Варвари поминальне богослуженє з парастасом за упокій душі бл. п. Архікнязя Альбрехта. Мішаний хор під управою о. Садовского причинив ся дуже до піднесеня сего сумного обходу. На богослуженю явились окрім послів руских і членів „Громади" також і деякі посли польскі. — Після листу, одержаного нами нинї з Відня, службу Божу поминальну за бл. п. Архікнязя Альбрехта відправив парох о. Сембратович, при сьпіві хору мішаного під управою о. Садовского. Сьпів був дїйстно хороший. По службі Божій відправили панахиду оо. Сембратович, войсковий капелян Куневич і о. Садовский. На богослуженю були рускі посли: Барвіньский, Вахнянин, Підляшецкий, Охримович і Телїшевский. З польских послів були: Мінїстер Яворский, презес кола польского Залеский, гр. Андрій Потоцкий, оо. Пастор і Фішер (новвибраний посол з Ряшівского), Поповский і иньші. Відтак кількох місцевих Русинів, що довідались о богослуженю.

— **Викази населеня.** На жадане статистичної комісиї центральної розіслало Міністерство внутрішних справ до всїх полїтичних урядів краєвих розпорядженє дотично зміни справоздань зі стану населеня. Справоздания ті мають на будуче — вже і на рік 1895 — виготовлювати ся рівночасно в протягу кількох означених днїв кождого кварталу. Душпастирі не будуть уже, як доси бувало, предкладати статистичних виказів вінчань, уродин, і случаїв смерти, в котрих відповідні дані означено цифрами, але подавати будуть стало й рівночасно ведені витяги з метрикальних книг. Такі викази, виготовлені що кварталу для кождої громади осібно, мають бути відсилані в сталих речинцях до полїтичних властий першої инстанциї.

— **Засуд.** В суботу засудив віденьский суд тих обманців, про котрих ми писали в числї 32-ім. Отже Нухим Шапіра і Бавмґартен дістали 6 лїт, Роман Герц 4 роки, а Арон Фрішлїнґ 3 роки тяжкої вязницї. Крім того по відсидженю кари Герца виженуть з Австриї. Жінку Шапіри увільнили суді присяжні більшостию голосів.

— **Зпід Олеська пишуть нам:** В селї Переволочна обходила громада дня 21 лютого с. р. немалу урочистість. Раненько того дня відбула ся в місцевій церкві Служба Божа, по котрій начальник громади запросив сьвященика до пристроєної канцеляриї громадскої, де зібрала ся рада громадска. Ту повитав начальник в імени цїлої громади впр. о. Івана Березиньского сердечними словами, яко новозапрезентованого душпастиря, і старим звичаєм приняв хлїбом та сїлею. Опісля промовив о. І. Березиньский, обіцюючи старати ся о моральне і матеріяльне піднесене своїх парафіян до ще сьвітлїйшого стану, через заложенє читальнї і крамницї громадскої. Потім наступила скромна перекуска. Перед 50 лїтами відбувала ся така сама урочистість, але як она тогди виглядала? Ото приїхав о. декан на інсталяцию пароха, велїв закликати радних до канцеляриї парохіяльної, а парох аж злякав ся на їх вид. Они були обдерті, в постолах і пяні, а так само виглядала цїла громада. Нинї цїлком що иншого. Люди стали працьовитими, запопадливими і до просьвіти горнуть ся. Піяка нема анї одного. З села вийшли уже три сьвященики і один доктор прав. Всьо то стало ся за старанем пок. о. Никифора Соловского, що був так довгий час душпастирем в Переволочній і за старанем теперішного начальника громади Григория Івахового, котрого громада дуже поважає і що каденциї вибирає, а за котрого старанем їздило 20 школярів з учителем на виставу до Львова минувшого року. З того видко, о кілько в тім селї просьвіта з добробитом поступили, а честь і признанє належить ся тим двом проводирям.

— **Вдячні Гуцули.** В падолистї минувшого року отворено в Жабю повітовий суд а єго начальником іменовано п. Іполита Копистяньского. Приїхавши до Жабя пізнав він скоро нуждені відносини Гуцулів, використованих лихвою. П. Копистяньский займив ся ревно сею справою, розглядав в часї розправ совістно всї обманьства і кермував ся безоглядною справедливостию. Се було причиною, що коли дня 17 лютого повертав п. Копистяньский по своїм весїлю до Жабя разом з молодою жінкою, устроєно єму гарну овацию. Цїлу дорогу почавши від Кривопівні до Жабя обсаджено деревами, виставлено в Жабю тріюмфальні ворота, а при звуках музики і бенґальскім осьвітленю проводила повіз бандерия, зложена з 200 Гуцулів.

— **З Ляховець пишуть нам.** Торік дня 12 серпня появила ся в Ляхівцях холера, котра богато людий загнала в могилу. Тепер, коли она вже щезла, ми бачимо, кілько в селї забракло мужів, батьків та материй, і кілько сиріт остало ся. Я був би також осиротив свою родину, захорувавши тяжко на холеру, як би не комендант жандармериї, п. Вольдріх з Єзуполя, що хвилево вів жандармерию в Богородчанах. Він мене, так як і богато иньших, спас від смерти, через що мої дїти не стали сиротами. За таку поміч в нещастю я дякую вп. п. Вольдріхови публично. — *Олекса Цюкенда*, господар з Ляховець.

— **Помер:** о. Антін Калїчиньский, парох в Гнїздичеві, роздільского деканата, дня 13 лютого с. р. в 71. році житя а в 47-ім священьства, з чого 27 лїт пробув в Гнїздичеві.

Господарство, промисл і торговля.

— **З Дирекциї руху у Львові.** Тарифа специяльна для перевозу рогатої худоби зі стацибї ц. к. австр. зелїзниць державних в Галичинї і Буковинї, як також з буковиньских зелїзниць льокальних до Пассав, Сімбах і Сольногороду, стациї ц. к. австр. зелїзниць державних. З днем 1 марця 1895 увійде в житє висше наведена тарифа специяльна. — Всхідно північно-західний австрийский союз зелїзничий. З днем 1 цьвітня 1895 увійде в житє новий зшиток тарифовий 7, що містить в собі знижені цїни перевозу соли для худоби з Велички. — Тарифа специяльна для перевозу рогатої худоби з Галичини і Буковини до Форарльберґу і Лїндав. З днем 1 марця 1895 увійде в житє додаток І. до котрого влучені зістануть стациї буковиньских зелїзниць льокальних Лукавець над С., Пресекарени, Гопче і Задова.

Телеграми.

Відень 25 лютого. Вчера по полудни прибули тут з Арко Найдост. кревні Архікн. Альбрехта. Майже всї члени Найв. Дому Цїсарского зібрали ся вже у Відни. Приїхали дальше: кн. Юрий саский з женою, кн. Фридрих баденьский, маршалок Мартінец-Кампос, кн. Николай Віртемберґский, депутация пятого баварского полку шволежерів, депутация російского 86-го полку піхоти. Тїло покійника привезено в ночи о 10 год. на дворець полудневої зелїзницї і зложено в придворній церкві в цїсарскій палатї.

Берлин 25 лютого. Цїсар Вільгельм приїде ві второк перед полуднем окремим поїздом з великою сьвітою на похорон бл. п. Архікн. Альбрехта.

Льондон 25 лютого. Положенє в Єгиптї не єсть так грізне, як то первістно представляно; мимо того межи міністерством справ заграничних а Каіром відбуває ся жива виміна депеш.

За редакцию відповідає Адам Краховецкий

відповів Джемс — тут єсть щось, що на всякий случай заслугує на увагу.

За кілька хвиль були вже тамті другі коло него і розглядали єї тепер уважно доокола.

— Коли то падав дощ послїдний раз? — спитав Джемс.

— Оногди вечером — відповів дїдусь.

— А гадаєте, що від оногди стояла би тут вода на камени? — розпитував Джемс дальше та показував на скалу перед собою. — Хиба-ж вітер не був би єї вже давно висушив.

— Може вітер як раз єї висушив — сказав Сандер — а то, що ми тут видимо, то вже лиш останок з неї.

— Нї, то не може бути! — відозвав ся старий Ляйвлї — бо отсей камінь єсть як-раз тут спадистий, а дощ мусїв би збічи по нім ось тут на долину, а отсе низше місце сухе. Єй Богу, що ми вже на добрім слїдї.

— Таки поправдї, що так! — сказав Кук урадований — то се місце, де втїкач вийшов з потока а вода на єго ногах не мала ще часу висохнути.

— Я так собі й зараз подумав — притакнув єму Джемс — а тепер, Кук, покажіть, чи варт ваш Босий щось хоч за макове зерно. Ми навганяли ся цїлу ніч і він мусить знати, що ми чогось шукаємо. — Пустіть єго на слїд і дивіть ся, що він скаже.

Босий — кликнув Кук — на ту, Босий.... ходи сюди старий.... що ти скажеш на сю тропу? Шукай собако.... шукай.... а бери добре на розум.

Босий, що правда, послухав, але якось не мав великої охоти потрудити ся дальше. Єго сеї ночи вже нераз питали, що він скаже, але він не міг добачити нїчого незвичайного або щось такого, що було би єму честь принесло; пустив ся отже поволи і потяжким кроком на висше положену скалу і навіть не спустив носа до землї.

— Ну, дивіть же ся, який він лїнивий! — відозвав ся Джемс — менї дивно, що єму ще хоче ся підносити ноги. Хиба таки зараз тут положу ся і.... ага.... вже щось звітрив.

Босий дїйстно надумав ся нараз якось инакше, бо пристанув, пащурив уха, оглянув ся живо на право і лїво, а тепер коли ще раз обнюхав камінь, на котрім стояв, наїжив шерсть на собі.... варкнув з тиха і вимахуючи хвостом глянув на свого пана.

— То мусїв бути вовк — сказав Джемс знеохочений.

— Вовк або мурин! — відозвав ся Кук — він обох показує однаково.

— Мурин? То хиба вже не якийсь инший лиш той мулят, що утїк з над Фурш ля фав і він чей вже нам не втече. Кат би єго взяв, вже пора, щоби ми єго навчили розуму. А що каже пес?

Босий видивив ся своїми розумними очима на свого пана, як би єго питав ся, а коли той погладив єго по широкім карку і заохочував шукати дальше за слїдом, став він з цїлої сили вимахувати хвостом, щоби передовсїм зазначити свою безусловну готовість послухати приказу. Але відтак заваркав і вишкірив зуби, обійшов кілька разів з повагом доокола каменя а опісля дотикаючи носом майже до самої землї пустив ся поволи в гору по скалистім горбі.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.